

[Aksel Larsen.]

Det forekommer mig, at Bestemmelserne ogsaa er i Strid med den Affattelse, som den paagældende Paragraf har faaet i det Forslag til en ny Grundlov, som skal til tredie Behandling her i Morgen.

Under alle Omstændigheder maa man give os Ret i, at naar det drejer sig om saa alvorlige Afgørelser som Frihedsberøvelse, endda ofte for flere Aar, eller Fjernelse af Børn fra Hjemmet, bør der være Adgang for de paagældende til at appellere Afgørelsen og til at forsvare sig imod Vilkaarlighed. Det maa erindres, at saadanne Afgørelser træffes paa Grundlag af Undersøgelser, om hvilke de, hvem Afgørelserne angaar, intet ved og intet kan kontrollere. Afgørelserne træffes ikke alene paa Grundlag af Undersøgelser og Materiale, som er utilgængelig for den, Afgørelsen gaar ud over, men ogsaa uden at vedkommende har Ret til at faa den virkelige Begrundelse for disse Afgørelser. Dette er en saa uhyre Uretfærdighed, at man bør ændre disse Bestemmelser. Det er i sig selv betænkeligt, at man lader den samme Administration, den samme Instans, de samme Personer, som undersøger Sagerne og har Afgørelsesretten om, hvilken Hjælp der eventuelt skal ydes eller nægtes, tillige disponere over Menneskers Frihed og Menneskerettigheder. Det vilde svare til, hvis Domstolene som selvstændig af Statsmagten uafhængig Institution ophævedes og man i Stedet for lod Politiet ikke alene samle Materiale, undersøge Sagerne, føre Anklagen frem mod de eventuelle Lovovertrædere, men ogsaa dømme dem.

Naar man ved Frihedsberøvelse i andre Tilfælde erkender, at der maa man have Domstolene, som er uafhængige af Klagemyndigheden, til at træffe Afgørelserne, saa bør man fornuftigvis og retfærdigvis ogsaa anvende dette Princip her. Derfor foreslaar vi, at Ordene „ikke“ og „indbringes for Domstolene, jfr. § 52, men“ fjernes fra § 50 i Forsorgsloven, saaledes at første Linie kommer til at lyde saaledes: „Klager over de af vedkommende kommunale Myndigheder i Medfør af nærværende Lov trufne Afgørelser kan af den private forelægges vedkommende Amtmand, hvis Afgørelser atter kan indankes for Socialministeren.“

Vi foreslaar dernæst tilføjet et nyt Stykke saalydende: „Stk. 5. Afgørelser i Henhold til denne Lov, der gaar ud paa Frihedsberøvelse, Fjernelse af Børn fra Hjemmene o. lign., skal begrundes over for de

paagældende og kan indankes for Domstolene.“

Vi tror, at alle Instanser i Virkeligheden er bedst tjent med dette, og jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke hver eneste af de ærede Medlemmer af dette høje Ting i sin personlige Praksis, om jeg saa maa sige, har været ude for uendelig mange Tilfælde af Beklagelser, Tilfælde, hvor Folk har følt sig uretfærdigt behandlet, og ogsaa mange Tilfælde, hvor der har været Tale om Vilkaarlighed og uretfærdig Behandling, hvor i hvert Fald de paagældendes Følelse af at være uretfærdigt behandlet maa blive styrket, fordi det er den administrative undersøgende Instans, der uden nogen Mulighed for Appel til uafhængige Instanser træffer Afgørelsen.

Man kan sige: De paagældende kan jo appellere til Amtmand eller Socialminister, og det er rigtigt. Men hvad gør Amtmanden, hvis han faar en Klage? Han henvender sig til vedkommende Socialudvalg eller vedkommende Kommunalbestyrelse eller vedkommende Børneværn, forelægger dem Klagen, beder om deres Udtalelse, faar Udtalelsen og træffer paa dette Grundlag sin Afgørelse, hvorefter han kan tilskrive den, der har klaget, et Svar. Men den, der har klaget, faar faktisk slet ikke herigennem at vide, paa Grundlag af hvilke Dokumenter eller Bevisligheder hans Sag er afgjort. Ligesaadan gaar det, hvis Klageren gaar videre til Socialministeren.

Vi synes ikke, man behøver at betænke sig, Sagen har været debatteret i tilstrækkelig mange Aar, den er kendt nok. Nu mener vi, man paa dette Omraade bør bringe Socialloven dels i Overensstemmelse med Grundloven, dels i Overensstemmelse med ganske almindelige og elementære Retfærdighedsbegreber.

Vort tredie Ændringsforslag gaar ud paa, at der foretages en Ændring i Forsorgslovens § 242. Denne Paragraf beskæftiger sig med Adgangen til fortsat Sygekassehjælp. Der stilles som Betingelse for at faa denne Hjælp bl. a., at vedkommende ikke har modtaget eller paadraget sig Fattighjælp eller Kommunehjælp samtidig med Modtagelsen af Hjælp fra Sygekassen. Det siges dog, at undtagelsesvis kan der bortses fra denne Betingelse, for saa vidt den modtagne Hjælp har bestaaet i Kommunehjælp, der ikke har medført Tab af Valgret. Det forekommer os, at man overhovedet nu burde fjerne Fattighjælpsbegrebet af dansk Lovgivning. Naar man endelig vil bibeholde det — og det har vi